

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ «ΔΙΟΝΥΣΙΑ»

«Βαγγέλης ο ιερμιάλης»

Τοῦ κ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΔΟΣΑ

ΝΕΟΣ "Ελληνας θεατρικός συγγραφέας, ο γελοιογράφος και φυσιογνωμιστής Βασίλης Χριστοδούλου, παρουσιάζει στα «Διονύσια» τὸ πρῶτο του ἔργο με τίτλο «Βαγγέλης ο ιερμιάλης», σκηνοθεσία Ντίνου Ἡλιόπουλου, σκηνικά Ν. Μουκέλλη και μουσική Μ. Δεστούνη.

ΠΙΝ ΑΝΟΙΞΗ ἡ αὐλαία, πρὶν ἀκόμη δοῦμε τὸ ἔργο, μᾶς ἐδόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ διαβάσουμε στὸ πρόγραμμα τὸ «Πιστεύω» τοῦ νέου συγγραφέα. «Πιστεύω —μᾶς λέει— ὅτι κακῶς ἔχει ἐπικρατήσει στὸν τόπο μας ὅτι κύριος σκοπὸς τῆς ἐλαφρᾶς θεατρικῆς κωμωδίας εἶναι νὰ καλύψῃ μόνο ἓνα δίωρο εὐθυμίας. Πιστεύω πῶς ὁ κόσμος ποὺ χαίρεται τὰ ἑλληνικά κυρίως ἔργα δὲν στερεῖται πνευματικότητας, οὔτε σχετικῆς καλλιτεχνίας καὶ εἶναι ἔτοιμος νὰ χειροκροτήσῃ μ' ἐνθουσιασμό ἀν διακρίνῃ κάποια προσπάθεια... μὰ κάποια συγκίνησι, λίγη ἀνθρωπιά, λίγη γεύσι ζωῆς. Κάθισα νὰ γράψω ἔχοντας αὐτὴ τὴ φιλοδοξία. Δὲν ξέρω ἂν τὸ ἐπέτυχα. Ὅμως νιώθω πῶς ἔχω μέσα μου τὴ θέλησι νὰ καταβάλω αὐτὴν τὴν προσπάθεια».

Ἐπικροτοῦμε ἀπόλυτα τὸ «πιστεύω» τοῦ νέου συγγραφέα. Ἦταν πλεόν ἡ καιρὸς ν' ἀκούσουμε μιὰ τέτοια ὁμολογία πιστεῶς ἀπὸ

ἓνα νέον συγγραφέα τὴν στιγμήν ποῦ θάλετομε ὄχι μόνο ἐμπειροῦς ἀλλὰ καὶ μὲ πνευματικὴ ἀξία συν-αδέλφους τοῦ νὰ χαλαρίζουν τὸ ταλέντο τους καὶ νὰ ξεπεφτούν πνευματικά καὶ ἐν πηγνώσει τους —γι' αὐτὸ καὶ μερικὸ ἀποφεύγουν μὲ κάθε τρόπο τὴν κριτικὴ— θαφτίζοντας τὴν φάρα σὲ κωμωδία. Ἐχεῖ ἐπίσης δικίο καὶ γιὰ τὸ κοινὸ μας ὁ συγγραφέας ἐφόσον θάλετομε τὸ ἴδιο αὐτὸ κοινὸ νὰ χειροκροτῇ καὶ νὰ κρατᾷ γιὰ μιὰ ὁλόκληρη θεατρικὴ περίοδο ξένες κωμωδίες ποῦ τοῦ δίδουν καλύτερης ποιότητος πνευματικὴ τροφή. Καὶ εἶναι κατὰ πάντα ἀξίειπαινος ποῦ ἔχει αὐτὴν τὴ φιλοδοξία. Καὶ εἰμῶθα ἀπόλυτα σύμφωνοι μαζί του ὅτι δὲν ἔχει σημασία ἂν ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸ του μὲ τὸ πρῶτο του ἔργο —σπανιώτατο αὐτό— ἀρκεῖ ποῦ ὀχεῖ τὴν τόσο καλὴ αὐτὴν πρόθεσι κι' ἀφοῦ μὲ τόση εὐλικρίνεια ὁμολογεῖ πῶς θὰ καταβάλῃ κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ δάσῃ σάρκα καὶ ὀστά στὴν πρόθεσι του. Χρέος μας εἶναι νὰ ὑποστηρίξουμε

καὶ τὴν πρόθεσι καὶ τὴν προσπάθεια. Καὶ μέσα στὸ πλαίσιο αὐτὸ θὰ θέλαμε νὰ πούμε ὅτι δὲν σημαίνει καθόλου τὸ ἂν εἶναι ἀκόμα μακριὰ ἀπὸ τὴν πραγματοποιήσει τῆς ἐπιθυμίας του, θάνατι νὰ προσέχῃ ἀπὸ τὶς κακοτοπιὲς τῆς φάρσας, τὶς ἀπίθανότητες, τοὺς πλατυσμούς, τὴν ἐπιφανειακότητα, τὰ ριγηλά λογοπαίγνια, τὶς θωμολοχίες κλπ. Φυσικά τὸ ἔργο του αὐτό, τὸ πρῶτο, στερεῖται ἀπὸ θωμολοχίες, στερεῖται ὅμως καὶ ἀπὸ μερικά βασικά τῆς κωμωδίας (καὶ ὄχι τῆς φάρσας). Δείχνει ὅμως μιὰν ἐπὶγνώσιν θεατρικῆς τεχνικῆς ποῦ ἂν τοῦτο προστεθῇ στὴν καλὴν πρόθεσι τοῦ συγγραφέα καὶ στὴν θέλησι προσπάθειάς, εἶναι σίγουρο πῶς θὰ μᾶς παρουσιάσῃ ἓνα δευτέρου ἔργο ποῦ ν' ἀναποκρίνεται στὶς ἐπιδιιώξεις του καὶ τὶς φιλοδοξίες του, μὲ διαγραφὴ τῶπων, ἀνάλυσιν χαρακτήρων, ἐξυπνο διάλογο, λεπτο χιούμορ, τελικὸ συμπέρασμα καὶ ἀνταποκρὴ σὲ δειν-τετισμούς.

Ὁ Ντίνος Ἡλιόπουλος, σκηνοθετῆς καὶ πρωταγωνιστῆς, παίζει θαυμάσια, ἀλλὰ περισσότερο ἀποδίδει τὸν ἑαυτὸ του παρὰ τὸν ἥρωα τοῦ ἔργου. Καλὰ χαρακτηρισμένη ἡ Κυρὰ Δέσποινα μὲ τὴν Μαρίκα Νέζερ καὶ τὸ πλουσιόκοιτο μὲ τὴν Νόρα Κατσέλη. Καλὸς τύπος δημιουργοῦν ὁ Γιάν. Μαλούχος (ἀπατεῶν), ὁ Ἄθ. Πρόδαλης (πλοιοκκτητῆς), καθὼς καὶ οἱ Ἄλ. Σπένος, Β. Πλοῖος, Γ. Πάλλης, ἡ Ἐλ. Θεοφίλως, ἡ Ἀντ. Κουκούλη. Μὲ καλλιγραμμὰ κινησιακὴ πλαστικότητα ἡ Δέσπ. Μπούμη.

Εὐχάριστο σὲ μουσικὴ καὶ ἀπόδοσι τὸ τραγοῦδι «Θὰ ξαναγεννηθῶ» μὲ τὸν Μαν. Δεστούνη καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ ἔργου τὰ σκηνικά τοῦ Ν. Μουκέλλη.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΟΣΑΣ